మహాభారతము

విరాట పర్వము

ద్వితీయాశ్వాసము

(తిక్కనామాత్య ప్రణీతము)

ఆ ప్రకారము వైశంపాయనుడు జనమేజయునకు మహాభారత కధను ఇలా చెప్పసాగాడు.

ధర్మరాజు విరాట రాజు కొలువులో ధర్మ ప్రసంగములతో, ద్యూతా క్రీడలతో కాలము గడుపుచూ, అందులో గెలిచిన ధనమును తమ్ములకు ఇస్తూ కాలము గడుపుతున్నాడు.

భీముడు వలలుని పేరుతో వంటల వాడుగా, విరాటునికి రుచికర మైన వంటలు చేయుచూ, మిగిలిన ఆహార పదార్థములను తమ్ములకు ఇస్తూ కాలము గడుపుతున్నాడు.

అర్జునుడు తన సంగీత సాహిత్య ప్రసంగములకు వచ్చిన బహుమతులను, ధనమును తమ్ములకు ఇస్తున్నాడు. నకులుడు, సహదేవుడు తమ తమ విధినిర్వహణలో తాము ఆర్జించిన ధనమును తమ్ములకు ఇస్తున్నారు. అందరూ ద్రౌపదిని కంటికి రెప్పవలే కాపాడుకుంటున్నారు. ఆవిధంగా నాలుగు నెలలు గడిచాయి.

అంతట ఒకనాడు ఒక మల్లుడు విరాట రాజు కొలువుకు వచ్చాడు.

"ఓ మహారాజా నేను రాజుల నందరిని సందర్శించాను. ఎక్కడ కూడా నన్ను మల్లయుద్ధంలో గెలిచే వీరుడు కనిపించలేదు. అందుకే మీవద్దకు వచ్చాను" అని పలికాడు.

అతని భయంకరాకారాన్ని చూచి విరాటుని కొలువులో ఉన్న మల్లులు అందరూ వెనకడుగు వేశారు. విరాట రాజు మొహం చిన్న బోయింది.

అప్పుడు ధర్మరాజు విరాటుని చూచి "మహారాజా! ఇదివరకు నేను ధర్మరాజు కొలువులో పనిచేసేటప్పుడు ఒక మల్లయోధుని చూచాను. అతడు ఇప్పుడు తమరి కొలువులో వంట వాడుగా ఉన్నాడు. అతడు ఎందరినో మల్లయుద్ధం లో ఓడించాడు." అని చెప్పి ఊరు కున్నాడు.

విరాట రాజు వెంటనే వలలుని పిలిపించాడు. వలలుడు రాగానే ''నీవు ఇతనితో మల్లయుద్ధమునకు సిద్ధము కమ్ము!'' అని ఆజ్ఞాపిం చాడు. అప్పుడు భీముడు అన్నగారి వైపు చూచాడు. ధర్మరాజు అనుజ్ఞ ఇస్తున్నట్టు కనుసైగ చేసాడు.

''మహారాజా! నేను ధర్మరాజు గారి కొలువులో ఉన్నపుడు ఎంతో మంది మల్లయోధులతో పోరి ఆయనకు వినోదము కలిగించాను. ఇతనితో కూడా పోరి మీకు వినోదము కలిగిస్తాను.'' అని అన్నాడు.

వలలుని వేషంలో ఉన్న భీముడు మల్లయోధునితో మల్లయుద్ధం మొదలు పెట్టాడు. భీముడు ఉత్సాహంతో గర్జించాడు. తొడలు కొట్టాడు. ఇరువురు ఒకరిని ఒకరు చూచుకున్నారు. కిందికి ఒంగి మట్టిని నుదుట ధరించాడు. ఒంటి కంతా మట్టి పూసుకున్నాడు. చేతులు చాస్తూ అతని మీదికి ఉరికాడు. రకరకాలైన కుస్తీ పట్లతో రాజును రంజింప చేస్తున్నాడు వలలుడు. ఆఖరున మల్లుని పట్టుకొని ముక్కుమీద గుద్ది అవతలకు విసిరి వేసాడు . ఆ విధంగా వలలుడు మల్లుని ఓడించాడు.

విరాట రాజు వలలుని వేషంలో ఉన్న భీమునికి ఎన్నో కానుకలు ఇచ్చి సత్కరించాడు. భీముడు ఆ కానుకలను అక్కడ ఉన్న పేదవారికి పంచి ఇచ్చాడు. మరల తన వంట శాలకు వెళ్లిపోయాడు.

ఆ ప్రకారంగా వలలుడు మల్లులతో పోరుతూ రాజుకు, అంతః పుర కాంతలకు ఆనందం వినోదం కలుగ చేస్తున్నాడు. మల్లులు లేన పుడు సింహాము లతో పులులతో పోరి అంతఃపుర కాంతలకు వినోదం కలిగించేవాడు.

ఆ ప్రకారంగా కాలం గడిచిపోతూ ఉంది. అజ్ఞాత వాసం ఇంక కొన్ని రోజులలో ముగుస్తుంది అనగా ఒక నాడు మత్స్యపతి విరాటుని మరిది, ఆ రాజ్య దండ నాధుడు, కీచకులలో అందరికి పెద్దవాడు, మంచి అందగాడు, కాని తెలివి తక్కువ వాడు, తన బల గర్వంతో విర్రవీగేవాడు అయిన సింహబలుడు, తన అక్క గారైన సుధేష్ణ కు నమస్కారం చెయ్యడానికి అంతఃపురానికి వచ్చాడు.

అప్పుడు అక్కడే ఉన్న ద్రౌపది అతని కంటపడింది. సింహబలుడు ద్రౌపది అందానికి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆమె మీదినుండి చూపు మరల్చు కోలేక పోయాడు.

‘‘ ఆహా! మానవులు ఎవరైనా ఇంతటి అంద కత్తెల ను చూచి ఉంటారా! ఈ సుందరాంగి ని పొందని జీవితం నిరర్థకం కాదా! ఇంతటి అంద కత్తె ఆనాడు మన్మధుని వద్ద ఉంటే, శివుని సునాయా సంగా లొంగ తీసు కొనే వాడు కదా! బ్రహ్మదేవుడు మన్మధుని ఐదు బాణాలు కలిపి ఈ సుందరిని సృష్టించి నట్టు లున్నది. అసలు   ఈ సుందరాంగిని చూస్తే మన్మధుడే విరహ వేదనతో కుంగిపోడా! ఇంతటి అందాల రాసికి జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులు ఎవరో కదా! ఈమె పేరు ఏమిటో! ఇంతటి అందాల రాసిని భార్యగా పొందిన ఆ అదృష్ట వంతు డెవరో! ఈమెను పొందే మార్గమేదో!   ఆపనికి నాకు తోడు పడే వారెవరో! ’’ అని పరి పరివిధాల ఆలోచిస్తున్నాడు కీచకుడు.

ఆ సమయం లో ద్రౌపది మాసిన చీర కట్టుకొని ఉన్నది. అతని వికారమైన చూపులు చూచి అతనిని అసహ్యించుకుంటూ ఉన్నది.

‘‘ వీడేమిటి తన వైపు ఇలా చూస్తున్నాడు. ఇప్పుడు నాకు దిక్కెవ్వరు?’’ అని మనసులో అనుకుంటూ ఉంది.

కాని కీచకునికి ఇవేమీ పట్టలేదు.   ఆమె చూపులు శృంగార చేష్టలని మురిసి పోతున్నాడు. పక్కనే అక్క సుధేష్ణ, పరిచారికలు చూస్తున్నారు అనే ధ్యాస లేకుండా కీచకుడు ద్రౌపది వైపు తదేకంగా మోహంతో చూస్తున్నాడు.

కొంత సేపటికి తేరుకొని అక్క సుధేష్ణను చూచి నమస్కరించాడు. ఆమె అతనికి ఉచితాసనము చూపించింది.

కీచకుడు ద్రౌపదిని చూపిస్తూ " అక్కా! ఈమె ఎవ్వరు? పేరేమి? ఏ ఊరు? ఈమె భర్త ఎవరు? ఇక్కడకు ఏపని మీద వచ్చింది?" అని అడిగాడు.

ఆ మాటలకు సుధేష్ణకు అతని మీద అనుమానం కలిగింది. "ఇతనికి మాలిని మీద కామం కలిగింది. ఇతని మనసు మరలించాలి." అని అనుకుంది.

కాని అంతలోనే కీచకుడు ద్రౌపది వద్దకు వెళ్లాడు. "ఓ సుందరీ! నీ అందచందాలు ఎవరికి ఉంటాయి చెప్పు. నీవు ఎవరవు? నీ పేరేమి? తల్లి తండ్రులు ఎవరు? నీ భర్త ఎవరు?" అని అడిగాడు. ద్రౌపది ఏమీ మాట్లాడకుండా నిలుచుంది.

" సుందరీ! నీ అందం నన్ను పిచ్చివాడిని చేసింది. నిన్ను తాకాలని ఉంది. కాని చేతులు వణుకుతున్నాయి. ఏమి చెయ్యాలి చెప్పు? ఇలాగే ఉంటే నేనుమన్మథ బాణాలకు బలి అయిపోతాను." అని మోహావేశంతో అన్నాడు.

ద్రౌపదికి కోపం ముంచుకొచ్చింది కాని తొందర పడకూడదు అని అనుకొంది.

“ఓఅన్నా! నేను చాలా కష్టాలలో ఉన్నాను. నా కట్టు, నా మాసిన చీర చూడు. ఈ పరిస్తితులలో కూడా నేను నీకు మన్మధవికారం కలిగి స్తు న్నానా! మీరు మంచి వారు. మీకు తోబుట్టువులు ఉన్నారు. నన్ను కూడా మీ ఆడ పడుచు గా భావించండి. నేను హీనకులంటో పుట్టిన దానను. పతివ్రతను. మీరు ఇలా మాట్లాడటం భావ్యమా!” అని అడిగింది.

కీచకుడు మన్మధావేశంతో ఉన్మత్తుడై “ఓ వనితా! నీ అందం నన్ను పిచ్చివాడిని చేసింది. నీవు నీచ జాతి స్త్రీవి కావు. నాకు పరస్త్రీ సాంగత్యం వలన వచ్చు పాపము నేను సహించగలను కాని మన్మధుని బాధ ఓర్వలేను.” అన్నాడు కీచకుడు.

ఇంక ద్రౌపది కి కోపం వచ్చింది. ఆ దుర్మార్గుడికి బుద్ధి చెప్పాలనుకుంది. “ఓరీ కీచకా! ఐదుగురు గంధర్వులు నా భర్తలు. వారు నిన్ను హతమారుస్తారు జాగ్రత్త!” అని హెచ్చరించింది.

“ ఓ లతాంగీ! నీ భర్తలే కాదు. నన్ను ఎదిరించగల ధీరుడు ఈ భూమి మీద లేడు!” అన్నాడు కీచకుడు.

“ఓరీ వివేక హీనుడా! పూర్వము రావణాది రాక్షసులు నీ వలెనే పరస్త్రీని మోహించి పతనం చెందారు. తెలియదా! ” అని మరల హెచ్చరించింది. దుఃఖ భారంతో అక్కడి నుండి వెడలి పోయింది.

కీచకుడు అక్క సుధేష్ణ వద్దకు వెళ్లి “అక్కా! నా హృదయము ఈమె మీద మరులు కొన్నది. ఇప్పటి దాకా నీ వద్ద ఉన్నది. ఇంతలో ఎక్కడికి వెళ్లింది!” అని ద్రౌపది కోసం వెతుకుతున్నాడు.

సుధేష్ణ ఇది అంతా చూచింది. “నేను అనుకున్నంతా అయినది. ఈ సైరంధ్రిని చూచి కీచకుడు మోహావేశంలో పడ్డాడు. వీడికి ఏమి కీడు మూడు తుందో? వద్దన్నా వినే వాడు కాదు వీడు. దేవుడా నేను ఏమి చేసేది! అయినను నా శక్తి వంచన లేకుండా చెప్పి చూస్తాను” అని మనసులోనే తలచింది సుధేష్ణ.

“తమ్ముడా కీచకా! నీ అంతఃపురంలో ఎంతో మంది అందమైన కాంత లున్నారు కదా! ఈ నీరసాకార అయిన సైరంధ్రిని ఎందుకు కోరుకుంటావు? నా మాట విను‘” అని అనునయించింది సుధేష్ణ.

“అక్కా! ఈ సైరంధ్రిని పోలిన సుందరాంగి మానవులలో నేకాదు దేవతలలో కూడా లేదు. అది నిక్కువము. ఆమె కళ్లు, మృదువైన ఆమె చేతులు, పద్మాలవంటి ఆ కాళ్లు, ఆ కోకిల కంఠస్వరము, ఆ మేని సొంపు ఈ సైరంధ్రిలోనే ఉన్నాయి. నీకు ఈవిషయం తెలియదు అక్కా! ఏ ఉపాయంతో నైనా సరే ఆమె నాకు కావాలి” అని అన్నాడు కీచకుడు.

మామూలు మాటలతో వినడని సుధేష్ణ కొంచెం కటువుగా చెప్పసాగింది.

“ తమ్ముడా కీచకా! పరసతీ సంగమము వలన నీ కున్న ఆయుష్షు, ఐశ్వర్యము, కీర్తి హరిస్తాయి అని తెలియదా! ధర్మాత్ములు దీనిని హర్షించరు. ఇది వివేకం కాదు. అదియును కాక, భర్తకు తెలిస్తే ప్రాణము మీదికి వస్తుంది అనే భయంతో గుండెలు అదురు తుంటే, చుట్టుపక్కల వాళ్లు చూస్తే పరువు పోతుందనే భయంతోనూ, సాటి ఆడవారికి తెలిస్తే వారిలో గౌరవం పోతుంది అనే బాధతోనూ, బంధువులకు తెలిస్తే వంశ ప్రతిష్ఠ నాశనం అవుతుందనే వ్యధతోనూ, నిరంతరం భయంతో ఉండే పర స్త్రీతో ఏమి సుఖిస్తావు చెప్పు. అందుకే జారిణితో పొందు సుఖం కాదని అందరూ దానికి దూరంగా ఉంటారు. పైగా ఆమె భర్తలు ఐదుగురు గంధర్వులు. వాళ్లను తల్చుకుంటేనే నాకు భయంగా ఉంది. దాని సంగతి మర్చిపోరా తమ్ముడూ! చెడ్డ మార్గంలో పోతే

బతుకు బాగుంటుందా! అందుకనే నీ లాంటి బుద్ధిమంతులు అలాటి పనులు చెయ్యరు కదా! '' అని అనునయంగా పలికింది అక్క సుధేష్ణ.

అక్క చెప్పిన మాటలు ఏమాత్రం కీచకుని చెవికి ఎక్కలేదు.

'' ఓ సుధేష్ణా! ఒక్క మాట చెపు తున్నాను విను. ఈ భూలోకంలో నన్ను ఎదిరించి నిలువగల వీరుడు లేడు. నా భుజబలంతో ఆ గంధర్వులను చంపు తాను. కాబట్టి నాకు బుద్ధులు చెప్పడం మాని నాకు ఆమె ను పొందే సుఖాన్ని కలిగించు. లేక పోతే నేను మన్మధబాణాలతో చస్తాను. నన్ను నిందిం చక, నాకోరిక తీరే మార్గం చూడు.'' అని కిందికి ఒంగి అక్క పాదాలకు సాష్టాంగ ప్రమాణం చేసాడు కీచకుడు.

వీడు ఎంత చెప్పినా వినని మూర్ఖుడు. వీడు మాటలతో వినడు. వీడికి ఆమెను జతచేస్తే సరి. ఆమె భర్తలైన గంధర్వుల చేతిలో చస్తాడు. లేకపోతే మన్మధుడి చేతిలో చస్తాడు. ఎలాగైనా వీడి చావు తప్పదు.'' అని అనుకుంది సుధేష్ణ.

''తమ్ముడా కీచకా! ఎందుకు ఆరాటపడతావు? నీకు ఆమెతో పొందు కూర్చడం పెద్ద కష్టమేమీ కాదు. నీవు వెళ్లు. నేను   ఈరోజే మద్యం తీసుకు

రమ్మని సైరంధ్రిని నీ మందిరానికి పంపుతాను. అక్కడ నీ ఇష్టం ప్రకారం నీ కోరిక తీర్చుకో! ’’ అని పలికింది సుధేష్ణ.

అక్క మాటలు విని కీచకుడు సంతోషించి తన మందిరానికి వెళ్లాడు. ఆ రోజు విందు భోజనం, వివిధములైన మధుర రసాలు ఏర్పాటు చేసాడు. పనివారందరిని పంపించి వేసాడు. తన మందిరంలో ఎవరూ లేకుండా చూసుకున్నాడు. ఒక అందమైన ప్రదేశంలో కూర్చుని సైరంధ్రి గురించి ఆమెతో పొందబోయే సుఖాన్ని తల్చుకుంటున్నాడు.

అక్కడ సుధేష్ణ సైరంద్రిని పిలిచింది. ‘‘మాలినీ! నాకు చాలా దాహంగా ఉంది. నాతమ్ముడు కీచకుని ఇంటియందు మంచి రుచికరమైన మద్యం ఉంది. నీవు త్వరగా వెళ్లి తీసుకొనిరా!’’ అని చెప్పింది.

ఈ మాటలు విని ద్రౌపది కి మనసు తల్లడిల్లింది. చెమటలుపట్టాయి. ఈ ఆపద నుండి ఎలా గట్టెక్కాలా అని భగవంతుడిని ప్రార్థించింది.

‘‘అమ్మా! నన్ను వదిలి పెట్టు. మద్యం తీసుకురావడానికి వేరే వాళ్లను పంపండి. నేను మొదటనే చెప్పాను కేవలం ఉచితము లైన పనులు చేస్తాను కాని ఇలాంటి నీచమైన పనులు చేయనని. మీ గృహం అతి నిర్మలంగా ఉంటుందని,

నా భర్తలు దగ్గర లేక పోయిననూ ధైర్యంగా ఉన్నాను. నాలాంటి అనాధలు మీలాంటి వారిని ఆశ్రయిస్తే మీరు నన్ను ఇలాంటి పనులకు పంపడం భావ్యమా!'' అని వినయంగా పలికింది ద్రౌపది.

'' ద్రౌపదీ! నిన్ను నేను మనసుపడి కోరుకున్న మద్యము తేవడానికి పంపుతున్నాను. దానికి వేరే నీచజాతి వారినిపంపుట భావ్యమా! ఇదేనా మన స్నేహము! అదియును కాక నీకు కీచకుని ఇల్లు పరాయి ఇల్లు కాదు కదా. అది నా తమ్ముని ఇల్లు. కావున వెళ్లి మద్యము తీసుకొని రా!' అని పలికింది సుధేష్ణ.

ఆమె అంతగా చెపుతున్నపుడు కాదనలేక దేవుని మీద భారం వేసి కీచకుని ఇంటికి మద్మయు తెచ్చుటకు బయలు దేరింది ద్రౌపది.

సూర్యుడికి నమస్కారం చేసింది. ''ఓ సూర్యభగవానుడా! నేను పాండు పుత్రులను తప్ప అన్యులను మనసులో తలపనేని, నాకు ఈ కీచకుని వలన ఎలాంటి కీడు కలగకుండా కాపాడు!'' అని ప్రార్థించింది.

సూర్యుడు కరుణించాడు. వెంటనే ద్రౌపదికి రక్షణగా ఒక రాక్షసుని పంపాడు. వాడు అదృశ్య రూపంలో ద్రౌపది వెన్నంటి నడుస్తున్నాడు. ద్రౌపది

తడబడే అడుగులతో కీచకుని మందిరం ప్రవేశించింది. ఆమె రాక కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు కీచకుడు.

“మా దేవికి తృషతీరుటకు మద్యము తీసుకు రమ్మని నన్ను పంపినది. త్వరగా మద్యము పోయించండి. ” అని అడిగింది ద్రౌపది.

“ఓ సుందరాంగీ! మీ దేవి తృష తీర్చుటకు మద్యము కొరకు వచ్చినదావిని మరి నా తృష దీర్చవా! నా మదన తాపాన్ని పోగొట్టవా! నన్ను నీ సేవకునిగా ఏలుకొనవా! ” అని అడిగాడు కీచకుడు.

“ఆలస్యం అయితే మా దేవి కోపిస్తుంది. త్వరగా మద్యం పోయించండి.” అనిమరల అడిగింది ద్రౌపది.

“నేను మీదేవికి వేరు వాళ్లతో మద్యం పంపుతాను. నీవు ఈ మద్యం తాగి నా మదన తాపాన్ని పోగొట్టవా ! నిన్ను నా రాణిని చేసుకుంటాను. అపారమైన మణి భూష ణాలు, విలాస గృహాలు నీకు అర్పించుకుంటాను. నా భార్యల అందరిని నీకు దాసీలుగా చేస్తాను. నేను కూడా నీ కనుసన్నలలో మెలుగు తాను.” అంటూ కీచకుడు ద్రౌపది పైన పడి ఆమెను పట్టుకో బోయాడు.

అంత లో ఆమెకు రక్షగా ఉన్న రాక్షసుడు ఆమెలో ఆవేశం చాడు. అంత బలా ఢ్యుడైన సింహబలుని ఆమె విదిలించి కొట్టింది. వెంటనే బయటకు వచ్చింది. కీచకుడు ఆమెను వెంబడించాడు.

ఆమె పరుగెత్తింది. విరాట రాజు కొలువు కూటంలో ప్రవేశించింది. కీచకుడు కూడా ఆమె వెంట కొలుకు కూటంలోకి ప్రవేశించి, జంకుకొంకు లేకుండా ఆమెను పట్టుకొని జుట్టు పట్టు కొని లాగి కింద పడవేశాడు. ఆ సమయంలో ఆమెను రక్షిస్తున్న రాక్షసుడు కీచకునికొట్టి, లాగి నేలమీద పడ వేసాడు. కీచకుడు ఆ దెబ్బకు అవమానంతో కుంగి పోయాడు.

ఆ సమయంలో అన్న గారితో పాటు కొలువు కూటంలో ఉన్న భీముడు ఈ దృశ్యం చూచి కోపంతో ఊగిపోయాడు. ఒక్క క్షణం తన అజ్ఞాత వాస ప్రతిజ్ఞను మరచాడు. కీచకుని మీద పట్టరాని కోపంతో పక్కనే ఉన్న వృక్షమును చూచి వెంటనే ఒకసారి అన్నగారి వంక చూచాడు. ధర్మజుడు వెంటనే భీముని కనుసైగతో వారించాడు.

‘‘మహారాజా! మన వంటలవాడు వలలుడు ఎక్కడ చూచాడో కాని, వంట చెరకు కొరకు వేరే వృక్షములు లేవా! ఫలపుష్పాదులో ఉండి అందరికి నీడ నిచ్చే

ఆ వృక్షమును వంట చెరకు కొరకు ఖండించడం ఎందుకు?'' అని అన్నాడు ధర్మరాజు.

భీముని కోపము, ధర్మరాజు వారింపు ద్రౌపది చూచింది. మెల్లగా పైకి లేచింది. తన భర్తల వైపు తీక్షణంగా చూచింది.

''అయ్యా ధర్మాధర్మములను తెలిసినవారు, దుష్ట శిక్షణ, శిష్టరక్షణ చెయ్యగలవారు, శత్రువులను అవలీలగా చంపగలవారు, గంధర్వులు ఐన నా భర్తలు ఐదుగురు, ఈ కీచకుడు నన్ను ఈ విధంగా అవమానిస్తుంటే చూస్తూ ఊరు కున్నారు. ఇంక సామాన్యమైన స్త్రీలకు రక్షణ ఎక్కడిది? వారికి ఎవరు దిక్కు? ఈ విరాట రాజు సభలో ధర్మహాని జరుగుతుంటే ఎవరూ మాట్లాడటం లేదు. ఇంతమంది చూస్తూ ఉండగా ఒక స్త్రీని నిండు సభలో అవమానిస్తుంటే, కొంత మంది కైనా నా మీద కరుణ కలగ లేదా! ఏమి చెప్పాలి? ఈ దేశాన్ని ఏలే మహారాజును ఏమని నిందించాలి! ఎక్కడైనా ధర్మహాని జరిగితే దండించవలసిన రాజు, కీచకుడు నన్ను నిండు సభలో అవమానిస్తుంటే ఊరకుండుట భావ్యమా?'' అని సూటిగా ప్రశ్నించింది ద్రౌపది.

విరాటరాజు ఆమె వంక చూచాడు. విరాట రాజుకు కీచకుని మందలించే ధైర్యము లేక ద్రౌపదిని అనునయించాడు. అది చూచి కీచకుడు తన మందిరానికి వెళ్లిపోయాడు.

అప్పుడు కలత చెందిన హృదయంతో ధర్మరాజు ద్రౌపదిని చూచి

'' ఓ సైరంధ్రీ! జరిగనది అంతా రాజు, సభాసదులు చూచారు. నీకు న్యాయం జరుగుతుంది. నీవు ఇంక అంతఃపురానికి వెళ్లు. అయినా నీకు జరిగిన అవమానానికి నీ భర్తలు కోపించరా! అయినా సమయం కాదని ఊరుకొని ఉంటారు. కాబట్టి నీ భర్తలను నిందించడం ఉచితం కాదు. ఒక కులస్త్రీ ఎన్ని కష్టములు పడినను ఈ ప్రకారము నిండుసభలో నిలబడి మాట్లాడటం భావ్యమా?''' అని పలికాడు ధర్మరాజు.

కాని ద్రౌపది అక్కడి నుండి కదలలేదు. ఏదో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించబోతుంటే ధర్మ రాజు ''ఓ సైరంధ్రీ! ఏమిటిది! పది మందిలో నాట్యం చేస్తున్నట్లు నిల్చున్నావు. కులస్త్రీలకు ఇది తగదు.'' అని అన్నాడు ధర్మరాజు.

ద్రౌపది తల ఎత్తి ధర్మజుని వైపు చూసింది. ''ఓ కంకు భట్టా! నా భర్త ఒక నటుడు. ఇది సత్యము. పెద్దలను బట్టి పిన్నలు ప్రవర్తిస్తారు. నా భర్త నటుడు

కాబట్టి నేను నర్తకినే. నా భర్త నటుడే కాదు. జూదరి కూడా!   ఒక జూదరి భార్యకు గౌరవ మర్యాదలు ఎలా లభిస్తాయి?'' అంటూ వెళ్లిపోయింది.

తనను ఒక ధూర్తుని ఇంటికి మదిర కోసం పంపిన ఆ సుధేష్ణకు తన బాధలన్ని చెప్పుకొనుటకు సుధేష్ణ దగ్గరకు వెళ్లింది.

సుధేష్ణ ద్రౌపదిని చూచి కంగారు నటిస్తూ ''మాలినీ! ఏమిటిది! ఇలా ఉన్నావు! నిన్ను ఎవరు ఏమన్నా అన్నారా! ఏమి జరిగిందో చెప్పు! వారి అంతు జూస్తాను'' అని పలికింది సుధేష్ణ.

ద్రౌపది నిర్వేదంగా నవ్వి ''అమ్మా! అన్నియు తెలిసి కూడా ఇలా పలికిన నేను ఏమి చెప్పగలను? నీవు పంపిన విధంగా నేను మద్యము కొరకు తమరి తమ్ముడు కీచకుని ఇంటి వెళ్లాను. అతను నన్ను పట్టుకొనుటకు ప్రయత్నించాడు. నేను పరుగెత్తాను. అతను నన్ను వెంబడించి నా జుట్టు పట్టుకొని కొట్టాడు. ఇంతకంటే నేను ఏమి చెప్పగలను?'' అని పలికింది.

'' ద్రౌపదీ! విచారించకుము. నేను ఆ కీచకుని దండిస్తాను.'' అని అనునయించింది.

‘‘తమరు ఇంతగా అలుక చెందవలసిన పనిలేదు లెండు. నాభర్తలు ఐదుగురు గంధర్వులు ఉన్నారు. వారు కీచకుని మీద పగ తీర్చుకుంటారు.’’ అని పలికింది.

ఆ మాటలు విని సుధేష్ణ భయభ్రాంతురాలైంది. ద్రౌపదిని ఎన్ని విధాలు గానో ఓదార్చింది. కాని ద్రౌపది కోపము తగ్గలేదు. అన్న పానీయాలు విసర్జిం చింది. తన నివాసమునకు బోయి రోదిస్తూ ఉంది.

(అసలు ఈ కీచకుడు ఎవరు? అనే దానికి సమాధానంగా వ్యాసుని సంస్కృత మహాభారతం ఒక సంశోధిత ప్రతిలో పాద పీఠికగా   ఈవిధంగా ఉంది. ఒక బ్రాహ్మణ స్త్రీయందు క్షత్రియుని వలన పుట్టిన వాడిని సూతుడు అంటారు. అలాంటి వాడు క్షత్రియుని కంటే తక్కువ. వైశ్యుని కంటే కొంచెం ఎక్కువ. రాజ సంబంధములకు అర్హుడు. అట్టి సూత వంశమున బుట్టిన వాడు కీచకుడు. అతని భార్య పేరు మాళవి. వారికి 106 మంది కీచకులు కలిగారు. అందులో పెద్ద వాడి పేరు సింహ బలుడు. మహా బలవంతుడు. అతను తన తల్లి చెల్లెలి కూతురైన సుధేష్ణ వద్ద విరాటనగరంలో ఉంటున్నాడు. అతని తమ్ములు 105 మంది అతనిని అనుసరించి విరాట నగరంలో ఉంటున్నారు).

‘‘ఆ కీచకుడు మహా బలవంతుడు. అతనిని చంపడానికి సమర్థుడు భీముడు ఒక్కడే. ’’ అని మనసులో తలచింది ద్రౌపది.

ఆ రోజు రాత్రి అందరూ నిద్రావస్థలో ఉండగా ద్రౌపది భీమసేనుడి వద్దకు వెళ్లింది. భీమసేనుడు హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు.

‘‘ఆహా! నన్ను అవమానించిన కీచకుడు హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. కాని అది చూచిన మీరు నిశ్చింతగా ఎలా నిద్రపోగలుగుతున్నారు. మీ అన్నగారు తమరు పరాక్రమము చూపడానికి ఇది సమయం కాదు అన్నాడనా! ’’ అని తలపోస్తూ అతడిని తట్టి లేపింది.

భీముడు   ఉలిక్కిపడి లేచాడు ‘‘ఎవరు?’’ అని అడిగాడు.

‘‘నేను మాలిని’’ అని చెప్పింది ద్రౌపది.

భీమునికి ద్రౌపది ఎందుకు వచ్చిందో అర్థం అయింది. ఆమె నోటనే విందామని ‘‘ఏమిటి! ఇంత పొద్దుపోయిన తరువాత ఎందుకు వచ్చావు? కారణమేమి? ఎవ్వరూ చూడకుండా వచ్చావు కదా! ’’ అని కంగారుగా అన్నాడు.

‘‘తెలిసి తెలిసి నన్ను అడుగడం ఏమిటి? అంతలోనే మరిచిపోతే నేనేమియు చెప్ప పని లేదు. నీవు వినం బనిలేదు. అలాకాకుండా జరిగినది అంతా నా నోట వినాలని అనుకుంటే చెపుతాను వినండి. విరాటుని బావమరిది కీచకుడు తన అక్కను చూడటానికి వచ్చి ఆమె మందిరానికి వచ్చాడు. అక్కడ ఉన్న నన్నుచూచాడు. మదనావేశంలో మాట్లాడాడు. నా పొందు కావాలని కోరాడు. నేను అతనితో నా భర్తలు ఐదుగురు గంధర్వులు, నీ ప్రాణాలు తీస్తారు అని చెప్పాను. అతను వెళ్ళిపోయాడు.

తరువాత అతని అక్క సుధేష్ణ నన్ను మద్యము తెమ్మని అతని ఇంటికి పంపింది. నేను వెళ్లనన్నాను. కాని బలవంతం చేసింది. తప్పని పరిస్థితులలో కీచకుని ఇంటికి వెళ్లాను. అతడు నా చెయ్యి పట్టుకొన బోగా నేరు విదిలించుకొని పరుగెత్తాను. అతను నన్ను వెంబడించాడు. నేను మీరు ఉన్న ప్రదేశానికి వచ్చాను. అక్కడ ఏమి జరిగిందో మీరు చూచారు. ఇంతకన్నా ఏమి చెప్పగలను.

ఆనాడు కురు సభలో దుశ్శాసనుడు నన్ను అవమానించాడు. అడవిలో ఉండగా సైంధవుడు నన్ను తీసుకొని వెళ్లాడు. ఈ నాడు విరాటుని కొలువులో కీచకుడు ఈవిధంగా చేసాడు. ఈవిధంగా అవమానాలు పాలు కావడం నాకు వింత కాదు కదా! స్త్రీ ఆర్తనాదం విన్నా, గోమాత అరుపు విన్నా రక్షించడం వీరు

లకు పరిపాటి. అలాంటిది నేను అలా రోదిస్తున్నా ధర్మజుటు ఎలా చూస్తూ ఊరు కున్నాడు?'' అని పలికింది ద్రౌపది.

''ద్రౌపదీ! ఈ కీచకుడు నిన్ను అవమానించడం చూచిన నన్ను ధర్మజుడు అడ్డుపెట్టక పోతే అక్కడే వాడిని, వాడి సైన్యాన్ని, విరాటుని తో సహా హతమార్చి ఉండేవాడిని. కాని ఆ సమయంలో అజ్ఞాత వాసం భంగం అయితే, జనం మనలను గుర్తిస్తే, మరలా మనము అరణ్య వాసము చెయ్యాలి కదా! అప్పుడు దీని కంతకూ నువ్వు, నేను కారణం అని అందరూమనలను నిందిచరా? కావున నన్ను వారించినందుకు ధర్మజుని నిందిచనవసరము లేదు. సమయం మించిపోలేదు. ఆ కీచకుని చంపి నీకు సంతోషం కలిగిస్తాను. అయినను కీచకుని చంపడం ఎంత పని! కాని అది రహస్యంగా జరగాలి కాని బహిరంగం గాకాదు కదా! '' అని అన్నాడు భీముడు.

అది విన్న ద్రౌపది ''నేను ఎవరికీ భయపడలేదు. మా అత్తగారు కుంతికి గాని, భర్త లైన మీకు కూడా భయపడలేదు కాని   ఈ నాడు ఆ సుధేష్ణ కు భయపడుతున్నాను.   మూర్ఖుడైన కీచకుని చేతిలో పరాభవం పొందిన అవమాన భారంతో అని అలా అన్నాను కాని అన్ని విషయములు తెలియక కాదు. ధర్మజుని నిందించాలని కాదు.'' అంది ద్రౌపది.

ధర్మరాజు గురించి ద్రౌపది ఇంకా ఇలా పలికింది. ‘‘భీమసేనా! అజాత శత్రువు అనే పేరు, రాజ సూయం నిర్విఘ్నంగా నెరవేర్చడం, ధర్మైకనిరతుడు అనే బిరుదు ధర్మరాజుకు తప్ప వేరెవరికి ఉంటాయి. అతనికి ఉన్న గాంభీర్యం, కరుణ, నిత్యసత్యవ్రతము మరొకరికి సాధ్యమా! అతడు సామాన్య మానవుడు కాడు. అట్టి మహాత్ముడు ఒకరి కింద ఊడిగంసేయడం చూస్తే చాలా బాధగా ఉంది. బకాసురుడు, కిమ్మీరుడు లాంటి రాక్షసులను సంహరించిన నీలాంటి వీరుడు కట్టెలు కొట్టడం, వంటలు చెయ్యడం చూస్తుంటే బాధగా ఉంది. పరమేశ్వరుని మెప్పించి పాశుపతాన్ని సంపాదించిన అర్జునుడు పేడి రూపంలో నాట్యం నేర్పుతుంటే చూడడానికి మనసు ఒప్పడం లేదు. అత్యంత సుందరుడు, అరివీరభయంకరుడైన నకులుడు ఒకరికింద ఊడిగం చేస్తూ గుర్రాలకు సేవ చేస్తుంటే చూస్తూ నిత్యం కన్నీరుపెట్టుకుంటాను. అత్యంత కోమలుడైన సహ దేవుడు పశువులను మేపుతుంటే దుఃఖంతో మనసు పరితపిస్తుంది. ఇంక నా సంగతి. చి *న్నప్పటినుండి నా తల్లితండ్రుల ప్రేమానురాగాలతో పెరిగాను. రాజసూయయాగంతో పునీతు రాలనైనాను. నా అత్తగారు కుంతీ దేవి కూడా నాకు పని చెప్పాలంటే వెనకాడేది. అలాంటి నేను ఒకసామాన్యురాలిగా సైరంధ్రిగా పరులకు ఊడిగం చేయడం బాధాకరం కాదా! భీమసేనా! నీవు ఆ కీచకుడిని చంపకపోతే నామనస్సుకు శాంతి లేదు.’’ అని దుఃఖించింది.*

‘‘ ద్రౌపదీ   ఈవిషయం నీవు ఇంతగా చెప్పవలెనా! రేపటి దినం ఆ కీచకునికి నా చేతిలో చావు మూడింది నీవు నిశ్చింతగా ఉండు. మన అజ్ఞాత వాస కాలం పూర్తి కావచ్చింది. ఇంక ఒక నెల మాత్రము ఉంది. నీవు ఒక పని చెయ్యి.   కీచకుడి కోర్కె నీవు అంగీకరించి నట్టు అతనిని ఒంటరిగా నర్తన శాలకు రమ్మని చెప్పు. అక్కడ అతనిని ఎవ్వరికీ తెలియకుండా చంపుతాను. ఇదే నా నిర్ణయం. అదుగో తెల్లవార బోతున్నది. ఇంక నీవు వెళ్లు. ’’ అని ద్రౌపదికి ధైర్యం చెప్పి పంపాడు భీముడు.

‘‘ ’’

మరునాడు సూర్యోదయం అయింది. కీచకుడు నిద్రలేచాడు. కాలకృత్యాలు నిర్వర్తించాడు. అతనిలో ద్రౌపదిమీద మదనావేశం పెల్లుబికింది. చక్కగా అలంకరించుకున్నాడు.

ద్రౌపది కోసం సుధేష్ణ అంతఃపురానికి వెళ్లాడు. సైరంధ్రిని చూచాడు. మనస్సు చలించింది. ధైర్యాన్ని, వివేకాన్ని కోల్పోయాడు. ఆమె దగ్గరగా వెళ్లాడు. భీముడు చెప్పిన మాటలను మననం చేసుకుంది ద్రౌపది. కీచకుని చూచీ చూడనట్టుగా నటించింది.

‘‘మాలినీ! ఏమి ఈ తిరస్కారము. నన్ను మోహించడం ఇష్టంలేదా! లేక అసలు మగాళ్లు అంటేనే ఇష్టం లేదా! మాలినీ! నా సంపదలకు నీవే రాణివి.

ఈరాజ్యాన్ని ఏలే విరాటుడు పేరుకు మాత్రమే రాజు. నేనే అతనికి ఇంత కూడు పెడుతున్నాను. ఈ దేశంలో రాజ్య తంత్రమును నేనే నడుపుతున్నాను. ఈ రాజ్యంలో ప్రజలందరూ నన్నే రాజుగా ఆదరిస్తున్నారు. నేను ఎవరినైనా కోరు కుంటే వారు నా అధీనం కావాలసిందే. కాదనే ధైర్యం ఎవరికీ లేదు.'' అని పలికాడు కీచకుడు.

ద్రౌపది కొంచెం మెత్త బడినట్లు నటించింది. ''వద్దనీ ఎంత చెప్పినా వినకుండా నా మీద పడ్డావు. అది భావ్యమా! నీ హృదయం మన్మథతాపానికి గురి ఐనట్లే ఎదుటి వారి చిత్తములు కూడా మన్మథ తాపానికి గురి అవుతాయి కదా! మీరు పురుషులు. బయట పడతారు కాని మగువలు తమ మోహాన్ని ధైర్యం చేసి బయట పెట్టరు. కాబట్టి కీచకా! నీవు రహస్యంగా నీ కోర్కె తీర్చుకొనుము.'' అని పలికింది ద్రౌపది.

కీచకుని హృదయం ఆనందంతో పొంగి పోయింది. '' మాలినీ! నీ మనసు తెలుసుకున్నాను. మరి నా కోరిక ఎప్పుడు, ఎలా, తీరుస్తావో చెప్పు'' అన్నాడు అనునయంగా కీచకుడు.

''ఈ రోజు రాత్రికి ఒంటరిగా నర్తన శాలకు రండి. '' అని పలికింది ద్రౌపది.

‘‘మాలినీ! నీ అనుమతి ప్రకారం చేస్తాను. ఒంటరిగా నర్తనశాలకు వస్తాను. ఇది నిశ్చయము. ఈ మాట మీద ఉండు.’’ అన్నాడు కీచకుడు.

‘‘ నీవు ఒక్కడివే రావాలి. లేకపోతే నేను వెడలిపోతాను. ఇది నిక్కువము. మనం ఇద్దరం ఇక్కడ ఉండటం భావ్యం కాదు. మీరు వెళ్లి పొండి. ’’ అంది ద్రౌపది.

కీచకుడు వెళ్లగానే ద్రౌపది వంటశాలకు వెళ్లింది. ‘‘నా పని నేను పూర్తి చేసాను. ఇంక మీ పని మీరు పూర్తి చేయండి. ఈ రోజు రాత్రికి ఆ కీచకుని చంపాలి. మీ ఇష్టం ఎలా చేస్తారో చెప్పండి. ’’ అని పలికింది ద్రౌపది.

‘‘అది సరే! నీవు ఆ కీచకుడు ఏమేమి మాట్లాడుకున్నారో చెప్పు! ’’ అన్నాడు భీముడు.

జరిగినది అంతా చెప్పింది ద్రౌపది. ఆ మాటలకు భీముడు పరమ ఆహ్లాదం పొందాడు.

‘‘ద్రౌపదీ! ఇంక చాలు! ఆ కీచకుని మీద పగ తీర్చుకుంటాను. కాని వాడు నీవు చెప్పినట్టు వస్తాడంటావా! లేక తెలివి తక్కువగా అందరి కీ చెపుతాడా!

అయినా అలా ఎందుకు చేస్తాడు. నీవు నర్తనశాలకు ఒంటరిగా   రమ్మని చెప్పినపుడు వాడి మొహంలో సంతోషం చూచావు కదా. వాడు నర్తన శాలకు తప్పక వస్తాడు. నిశ్చలంగా ఉన్న నన్ను తడిమి చూస్తాడు. నీవు కాదని తెలుసు కుంటాడు. అపుడు నేను వాడిని ఒడిసి పట్టుకుంటాను. వాడిని చిత్రవధ *చేస్తాను. వాడు నా చేతిలో చస్తాడు. నీవు నిశ్చింతగా ఉండు. ద్రౌపదీ!'' అన్నాడు భీముడు జరగ బోయేది వివరిస్తూ.*

ద్రౌపది భయపడింది. కోపావేశంలో గుట్టుబయటపడి అజ్ఞాతవాసం భంగం అవుతుందేమో అని అనుమానించింది.

''అయ్యో! మీ కోపావేశంలో రహస్యాన్ని బట్టబయలు చేయకండి. తరువాత ధర్మరాజు, తదితర జనులు అజ్ఞాతవాసం భంగం చేసి నందుకు మనలను నిందిస్తారు. అజ్ఞాతవాసం భంగం కాకుండా, గుట్టుగా కీచకుని చంపడమే మన ప్రయత్నం. అలా కాకపోతే వద్దు'' అంది ద్రౌపది.

''అబ్బా! ఇన్ని ఆంక్షలు పెడితే ఎలాగా ద్రౌపదీ! వాడు ఎదిరించి నిలబడితే ఇది గుట్టుగా చేయాలి....... ఇది బహిరంగంగా చేయాలి....... అని ఎలా ఆలోచించగలం చెప్పు. అయినా నీవు చెప్పిమాటలు మనసులో పెట్టుకుంటాను. రహస్యంగానే చంపడానికి ప్రయత్నిస్తాను. సరేనా! '' అన్నాడు భీముడు.

“సుధేష్ణ నా కోసం వెదుకుతూ ఉంటుంది. నేను వెళతాను.” అని ద్రౌపది వెళ్లిపోయింది.

కీచకుడు తన మందిరంలో విరహ బాధను అనుభవిస్తున్నాడు. ఎంతకూ రాత్రి కాలేదేమా అని పరితపిస్తున్నాడు. కీచకుడికి అనుమానంగానే ఉంది. మాలిని తను చెప్పినట్లు నర్తనశాలకు వస్తుందా! ఒకవేళ వచ్చినా నా కోరిక తీరుస్తుందా! రాత్రిలోగా ఆమెకు మనసు మారుతుందేమో! నిజంగా ఆమెకు ఐదుగురు గంధర్వులు భర్తలుగా ఉన్నారా! మాలిని నర్తనశాలకు వచ్చేటప్పుడు సుధేష్ణ ఏమైనా పని చెపుతుందా! ఒక వేళ మాలిని రాకపోతే నేను ఈ మదన తాపాన్ని తట్టుకోగలనా! మాలిని లేకుండా నేను బతక గలనా! అయినా ఆ సుందరి రాకుండా ఎలా ఉంటుంది? అంత కఠినాత్మురాలా! నాలో ఇంత కామాన్ని రేపిన మాలినికి అక్కడ మనసు ఎలా నిలుస్తుంది! అసలు నేను ఇంత విరహవేదనను అనుభవించడం ఎందుకు? నేనే వెళ్లి మాలినిని ఈడ్చుకొని వచ్చి అనుభవిస్తాను.” అని పరి పరి విధాల ఆలోచిస్తున్నాడు కీచకుడు.

విరహవేదనతో వేగిపోతున్నాడు కీచకుడు.. ఉద్యాన వనంలో విహరి స్తున్నాడు. తొందరగా అస్తమించనందుకు సూర్యుడిని నిందిస్తున్నాడు. నా కొరకు బ్రహ్మ ఈ రోజు అంతా పగలే గాని రాత్రి లేకుండా చేసాడా అని అనుమాన పడ్డాడు. ఎప్పుడు అస్తమిస్తాడా అని సూర్యుని వంక చూస్తున్నాడు.

ఎట్టకేలకు సూర్యాస్తమయం అయింది. చీకట్లు ఆవరించాయి. చంద్రోదయం అయింది.

ద్రౌపది సమయం కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంది. బాగా పొద్దుపోయింది చంద్రుడు కూడా అస్తమించాడు. చీకట్లు దట్టంగా ఆవరించాయి. ద్రౌపది తన మందిరము నుండి బయలుదేరి భీముని వంటశాల చేరుకుంది. సయయం ఆసన్న మయినదని భీముని తొందర పెట్టింది.

భీముడు ఒక చీరను తన తలకు తలపాగా మాదిరి చుట్టుకున్నాడు. నర్తనశాలకు బయలుదేరాడు భీముడు. ద్రౌపది అతనిని అనుసరించింది. ఇద్దరూ నర్తనశాలకు చేరుకున్నారు.

నర్తన శాలలో ఒక పక్క ఉత్తర పవళించే పాన్పు ఉన్నది. భీముడు దాని మీద కూర్చున్నాడు ద్రౌపది పక్కనే ఎవరికీ కనపడకుండా దాగుకొని ఉంది.

ఇంతలో కీచకుడు బాగా అలంకరించుకొని, మద్యము సేవించి, మత్తుగా, నర్తనశాలను సమీపించాడు. మాలిని అప్పటికే అక్కడకు వచ్చి ఉంటుంది అని అనుకున్నాడు. నర్తనశాల లోపలకు ప్రవేశించాడు. పాన్పుమీదకూర్చున్న భీముని

చూచి మాలిని అనుకున్నాడు. కామంతో పిచ్చివాడయ్యాడు. ఆమెను సమీపించాడు. తన చేతిని ఆ శయ్య మీద వేసాడు.

భీముడికి పట్టరాని కోపం వచ్చింది. కీచకుడు భీముని శరీరం మీద చెయ్యి వేసి, ‘‘ఓ మాలినీ! నీకోసం ఎన్నో వస్తువులను తెచ్చాను. ఇప్పటి దాకా స్త్రీలు నన్ను పొందటానికి నాకు కానుకలు సమర్పించేవారు. అసలు నన్ను చూచిన స్త్రీ మరొకరి వంక కన్నెత్తి కూడా చూడదు. నా కోసం విరహాగ్నిలో పరితపిస్తుంది. అలాంటి నన్ను నువ్వు ఆకర్షించావు. నీకోసం నేను పరితపిస్తున్నాను. ఇంతకంటే నేను ఏమి చెప్పగలను.’’ అని అన్నాడు కీచకుడు.

భీముడు కూడా స్త్రీ సహజమైన కంఠస్వరముతో ‘‘మిమ్మల్ని మీరు పొగుడుకుంటున్నారు. కాని నా లాంటి స్త్రీ మీకు దొరుకునా! నీ శరీరానికి నా శరీరం తగిలినప్పుడు కలిగే అనుభూతి ఏమిటో నువ్వే తెలుసుకుంటావు. నన్ను ఒకసారి తాకిన తరువాత నీకు మరో స్త్రీని తాకే అవకాశం ఉండదు. నన్ను తాకినందుకు ఫలం ఇప్పుడే అనుభవిస్తావు!’’ అంటూ తటాలున పైకి లేచాడు.

కీచకుని జుట్టుపట్టుకొని వంచాడు. మాలిని భర్త గంధర్వుడు వచ్చాడు అని అనుకున్నాడు కీచకుడు. భీముని పట్టు విడిపించుకొని భీముని బలంగా

లాగి నేలమీద పడవేసి మోకాళ్లతో అదిమాడు. ఇరువురి మధ్య భయంకరమైన పోరుసాగింది. ఒకరిని మించి ఒకరు బాహువులతో యుద్ధం చేస్తున్నారు.

ఇద్దరిలో ఒకవిధమైన భయం ఉంది. తాను అక్కడ ఉన్నట్టు ఎవరికన్నా తెలిస్తే పరువు పోతుంది అని కీచకుడు, తన విషయం తెలిస్తే అజ్ఞాతవాసం భంగం అవుతుంది అని భీముడు మనసులో భయపడుతూనే ఎక్కువ చప్పుడు చేయకుండా ద్వంద యుద్ధం చేస్తున్నారు.

క్రమక్రమంగా భీముని శక్తి పెరుగుతూ ఉంది. కీచకుని శక్తి సన్నగిల్ల సాగింది. ఆవిషయం తెలుసుకున్న భీముడు విజృంభించాడు. కీచకుని ఒడిసి పట్టుకొని అతని ఆయువుపట్టులో దారుణంగా పొడిచాడు. ఆ దెబ్బకు కీచకుడు విలవిలా తన్నుకున్నాడు. భీముడు కీచకుని వికృతంగా చంపాలను కున్నాడు. కీచకుని తలను, కాళ్లను చేతులను అతని మొండెలోకి జొప్పించాడు. కీచకుని నేలమీద వేసి నలిపి, పొర్లించి, ఒక మాసం ముద్దగా చేసాడు. కీచకుడు చచ్చిపోయాడు.

భీముడు ద్రౌపదిని పిలిచాడు. ద్రౌపది కీచకుని శవాన్ని ఆనందంతో ఆశ్చర్యంతో చూచింది. ‘‘కీచకా! ఇందుకా..... ఈసుఖం పొందడానికేనా ఇంతపని చేసావు!’’ అని అనుకుంది.

‘‘ద్రౌపదీ! నేను అనుకున్నది చేసాను. నీ అవమానాన్ని పరితాపాన్ని పోగొట్టాను నీ కోపం శాతించిందా! నీకు సంతోషమేనా! నా భుజబలం ఏమిటో తెలిసిందా! ఎవరైనా దుర్బుద్ధితో నిన్నుపొందడానికి ప్రయత్నిస్తే వారికి చావు తప్పదు!’’ అని అన్నాడు .

భీముని మాటలు విని ద్రౌపది మనసంతా ఆనందంతో నిండిపోయింది. ‘‘నిన్న కొలువులో నన్ను కీచకుడు అవమానించినపుడు నీ నిగ్రహం ఎంతో కొనియాడదగినది. ఈరోజు నర్తనశాలో పరుల కంటపడకుండా, మరొకరి సాయం కోరకుండా, కీచకుని వధించిన నీ సాహసం, పరాక్రమం, అపూర్వం అనితరసాధ్యం. నిన్ను అభినందించడం నా తరమా భీమసేనా! ’’ అంది ఆరాధనా పూర్వకంగా.

ద్రౌపది పలికిన ఆ పలుకులు విని భీముడు ఎంతో పొంగిపోయాడు. ఇంతలో అతనిలో వివేకం మేల్కొంది.

‘‘ద్రౌపదీ! ఇక్కడ ఇంక ఆలస్యం చేయడం మంచిదికాదు. నేను వెళుతున్నాను.’’ అంటూ వడివడిగా వంటశాల వైపు వెళ్లాడు.

ఆ ప్రకారంగా భీముడు కీచకుని వధించిన ఘట్టాన్ని వైశంపాయనుడు జనమేజయునికి వివరించాడు.

మహాభారతము విరాటపర్వము

ద్వితీయాశ్వాసము సమాప్తము.

ఓం తత్సత్.